

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Mt 28, 1 – 15

Text: Mt 28, 5 – 6

Anděl řekl ženám: "Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel."

Od otevřeného hrobu utíkají dvě skupiny lidí. Prchají od něj římsí vojáci, kteří jsou strachem bez sebe. Zažili zemětřesení i sestup anděla z nebe jako blesk. Nakvap opouštějí hrob, který původně obklíčili a zapečetili, a mysleli si, že to bude snadná práce. Vojáci už se těšili, že to budou rychle a snadno vydělané peníze. Mysleli si, že nebude těžké strážit neživou mrtvolu a hlídat, aby zůstala bezpečně mrtvá. Nechtěli, aby někdo znovu odkryl hrob, skrývající zmučenou oběť krutého římského křižování. Jenže ten hrob nakonec stejně vydal svědectví, že život vítězí nad silami smrti. Vidina snadného zisku se římským okupačním vojákům proměnila na noční můru předem prohraného boje se silami života. Hrob se nakonec ukázal jako kryt, skrývající obrovskou energii života, proti níž byli římsí vojáci bezmocní. Vojáci, kteří byli k hrobu posláni, byli, jak se píše v bibli, strachem bez sebe a strnuli jako mrtví. A když se pak po nesplněném úkolu od hrobu stáhli, někteří z nich oznámili velekněžím, co se všechno stalo. Ti se sešli se staršími, poradili se a řekli si: Informace o fiasku římské armády u Ježíšova hrobu se nesmí dostat na veřejnost. Dali vojákům značné peníze s pokynem: „Řekněte, že jeho učedníci přišli v noci a ukradli ho, když jste spali. A doslechne-li se to vladař, my to urovnáme a postaráme se, abyste neměli těžkosti.“ Vojáci vzali peníze a udělali to tak, jak se jim řeklo. A tak se začaly šířit dezinformace a lži o tom, že to Ježíšovi učedníci všechno narafičili tak, aby to u hrobu vypadalo jako vzkříšení. Nicméně tento smyšlený římský narativ má dodnes povážlivé trhliny. Především skutečnost, že všichni vojáci při plnění úkolu usnuli, vypovídá hodně o jejich chabé morálce. Ale co je skutečně těžko uvěřitelné: To, že by Ježíšovi učedníci neslyšně odpečetili a od hrobu odvalili obrovský těžký kámen, aniž by se jediný voják u hrobu vzbudil, to by byl opravdu husarský kousek, který nesvedl ani Boží anděl, který vojáky rádně vylekal. „Ale ten výklad je rozšířen mezi židy až dodnes,“ posteskně si v závěru evangelista Matouš.

Tolik o totálním fiasku římských vojáků, kteří u Ježíšova hrobu nečekaně narazili na explozi života.

Jenže od hrobu utíká ještě jiná zvláštní skupina. Jsou to ženy, které také svědčí o tom, co se stalo. A i když jejich svědectví zní lidským uším až neuvěřitelně, přesto je pravdivé. Ženy nejsou podplacené a vypovídají o tom, co skutečně viděly. Smrt je poražena a život slaví vítězství. Ženy svědčí o otevřeném hrobu. A zatímco vojáci byli z toho strachem bez sebe, ženám anděl řekl: „Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel.“ A tak zatímco jinde ve světě a v celých dějinách lidé odkrývají hroby, které prázdné nejsou a které svědčí o totální vládě smrti, hříchu a zlu, o lidských zverstvech a genocidě, Ježíšův hrob vydává jiné svědectví: Smrt je poražena. Při pohledu do Ježíšova hrobu nás napadá otázka: „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?“ Síly smrti tu narazily na Boží přesilu. A takový střet nemůže dopadnout jinak, než vítězstvím života.

Zlo je už předem poraženo, protože je tu při díle Bůh, který křísí z mrtvých. Anděl proto posílá ženy se vzkazem: „Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří. Hle, řekl jsem vám to.“

Tu rychle opustily hrob a se strachem i s velikou radostí běžely to oznámit jeho učedníkům. Ale bylo by to stále jen svědectví z druhé ruky, kdyby se ženy samy s živým Ježíšem nesetkaly. Zatím uvěřily jen andělovi a měly zážitek prázdného hrobu. Původně šly k hrobu jen z piety, pomazat mrtvé tělo. Ale když se obrátily od hrobu pryč, sám Ježíš je potkal a řekl: „Buďte pozdraveny.“ To, s čím půjdou za učedníky už teď nebude jen vyřízení nějakého vzkazu, ale vlastní zkušenost setkání s živým Kristem. A toto setkání má přímo bohoslužebný ráz, jde o adoraci Krista: Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu. A Ježíš sám je utěšuje: „Nebojte se. Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí.“ Zkušenost s živým Ježíšem zbavila ženy strachu. A zároveň přijaly úkol oznámit bratřím, že Ježíš není jen tady s nimi, ale že je i v té daleké Galileji. Mají povzbudit bratry, aby šli do Galileje, že tam také Ježíše uvidí. Živý Kristus je totiž od této chvíle všude tam, kde lidé zápasí se silami zla a smrti, kde jsou vystaveni těžkým zkouškám a čelí utrpení, bolesti a bojují proti silám zmaru. Ježíš je v našem běžném i neběžném životě. A tak zatímco otevřené masové hroby svědčí o lidské zvrácenosti, otevřený hrob Ježíšův svědčí o Boží převaze, o konečném vítězství života a o tom, kdo tu bude mít poslední slovo. A věřte, že smrt to není.

Modlitba: *Bože, děsíme se totalitní vlády smrti. Ale i když kolem sebe kope, její vláda se hroutí a její dny jsou sečteny. I naše hroby budou jednou prázdné a my budeme s Ježíšem už na věky a navždy. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, slavili jsme s tebou hostinu království nebeského. Kéž se jednou setkáme ve tvém království s těmi, s nimiž se už nesetkáme zde na světě. Prosíme, zkrat' dny utrpení a bolesti a daruj nám dny míru, radosti a pokoje. Kéž žijeme s vědomím, že tobě patří všechna moc i sláva. Prosíme, zachovej život těm, kdo jsou obroženi života. Zachovej naději těm, kdo si zoufají. Přidej sílu těm, kteří jsou slabí. Daruj statečnost a odvahu těm, kdo jsou na pokraji smrti. Modlíme se za lidi, kteří se ocitli uprostřed války. Prosíme za uprchlíky, kteří se ocitli v novém neznámém prostředí. Prosíme za náš národ, ať s láskou a ochotou pomáhá životu a nestaví se na stranu toho zlého. Pane, kéž se umíme radovat z drobných zážitků lidské solidarity a laskavého úsměvu bližních. Kéž žijeme zde na světě jako ti, jejich pravý domov je u tebe. Amen.*